

end Aalborg havde. Forholdet var dette, at i Aarhus, hvor vi lidt efter lidt have arbejdet os op igen, var Vælgernes Antal ved sidste Valg 7,200, i Aalborg var det knap 3,000. Hvis man anlægger samme Maalestok, skulde der i Aalborg have været 4,800, men der var knap 3,000, og det viser sig da, at henvend 1,800 Smaakaarsfolk ere blevne afskaarne fra deres Valgret. Den Fare bør man ikke udsætte sig for, at man ved at ændre Loven giver denne Fremgangsmaade Vind i Sejlene. Efterhaanden som Tiden gaar, er Forholdet dette, at det gamle Borgerskab maa give Slip paa Styret i vore Provinsbyer, at der arbejder sig en ny Klasse frem til at tage Magten og Styret i Provinsbyerne, men hvis vi overlade til Kommunalbestyrelserne at supplere Ligningskommissionen, hvis vi overlade til Kommunalbestyrelsen at vælge Mænd, som skulle undersøge Borgernes Evne til at yde Skat og se efter, hvorvidt de kunne svare Skat eller ej, saa vil et reaktionært Byraad, et Byraad, der havde de gamle Tanker og vilde holde fast paa Styret, have Midler i Hænde til at indskrænke Vælgernes Antal, selv om det tidligere var lykkedes at faa valgt en mere frisdiget Ligningskommission. Man vilde altsaa kunne risikere dette ved dette Forslag, at selv i de Byer, hvor Oppositionen, for at bruge Fællesbetegnelsen, er i Flertal, og hvor det var lykkedes dette Flertal at vælge en oppositionel Ligningskommission, som altsaa havde den Anskuelse, at alle, der paa nogen mulig Maade kunde, skulde svare Skat, og derved være kommunale Vælgere, havde Byraadet, saafremt det endnu var i Hænderne paa det gamle Parti, en Vej til at forhindre, at der blev saa mange kommunale Vælgere, Oppositionsvælgere, at de vilde kunne tage Styrelsen i selve Kommunalraadet. Den Fare mener jeg ikke, at man bør løbe, og jeg tror ikke, at man behøver at komme dertil for at ændre det Forhold, der er galt, og man vil kunne ændre det ganske naturligt derved, at man forhøjer Maksimumsantallet af Ligningskommissionens Medlemmer fra 15 til 25. Jeg kan ikke indse, at nogen som helst kan have noget derimod, jeg kan ikke indse andet, end at det er den retfærdigste og naturligste Maade at ændre denne Sag paa, og jeg vil derfor henstille, at det Udvalg, der faar med denne Sag at gøre, gaar denne nemme og for Oppositionen sikrere Vej, og ikke vover sig ind paa andre Veje, der kunde føre til Farer af den Art og Beskaffenhed, som jeg her har udviklet for Dem.

**Ordføreren for Forslagsstillerne (Høegh-Guldberg):** Jeg vil tillade mig at anbefale, at man vedtager Forslaget, saaledes som det er forelagt. Jeg tror, som sagt, ikke, at det er hensigtsmæssigt at forøge Ligningskommissionens Medlemmers Antal, altsaa heller ikke fra 15 til 25, fordi et saadant større Udvalg selvfølgelig arbejder mindre godt, ja langt mere tungt end et mindre. Et Udvalg paa 15 Medlemmer er i og for sig allerede stort nok. — Jeg tror ikke, at den „Fare“, som det ærede Medlem, der nylig satte sig, (H. Jensen) dvælede ved, skulde være til Stede for, at den Opposition, som han tilhører, ikke skulde kunne gøre sig tilstrækkelig gældende. Det forekommer mig, at de Valg, som fandt Sted i Kommunerne rundt omkring i Landet i Januar Maaned i Aar, vise, at det ærede Medlem og hans Parti har forstaaet dette mere end tilstrækkeligt, saa at der ikke er Grund til at raabe Vagt i Gevær for nogen Fare for, at de skulde blive hemmede ved ikke at sættes i disse Skatter, som man sætter mere Pris paa ved Valgene, end naar de skulle betales. Jeg havde langt fra ventet nogen Opposition fra det ærede Medlem mod Forslaget, da han dog var enig med mig i den tilstedeværende Trang. Naar man som han har været med til at vedtage det foreliggende Lovforslag 6 Gange i Løbet af 2 Aar og vedtaget det uden at ytre noget derimod eller gjort mindste Opposition, var der al rimelig Grund til at antage, at han maatte være enig i det. Jeg tror nu, som sagt, ikke, at der er nogen som helst Grund til at tro, at dette Forslag skulde indeholde nogen som helst Fare for, at tilstedeværende Opposition i Kommunen ikke skulde kunne komme i Betragtning, eller at Ligningskommissionen i mindste Maade vilde eller skulde kunne modarbejde den. Kendsgerningerne tale, som sagt, alle Vegne derimod. Men nu maa man ogsaa erindre, at enhver Borger kan efter Købstadkommunalloven af 1868, § 7, klage ikke alene over sin egen Skat, men over enhver andens Skat. Denne samme Bestemmelse findes i § 6 i Loven om Ligningsmænd for Kjøbenhavn af 1887. Og endelig maa erindres, at disse Distrikts-Ligningsmænd, som ere fastsatte ved Loven af 1887, danne Udvalg paa 4 for mindre Kredse, og have et Medlem af den gennem almindelige Valg fremgaaede Ligningskommission til Formand. Dette Medlem af Ligningskommissionen kan indbringe ethvert som helst af Ligningsmændene vedtaget Forslag til den samlede Ligningskommis-